

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 204/09-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. L. H., B., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 149/2008 a jeho rozsudkom č. k. 2 Obo 149/2008-428 zo 4. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., a. s., B., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2009 doručená sťažnosť spoločnosti S., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 149/2008 a jeho rozsudkom č. k. 2 Obo 149/2008-428 zo 4. februára 2009.

1. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalobcom v súdnom spore vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 49 Cb 30/2001 proti žalovanému F. (ďalej len „žalovaný“) o uložení povinnosti uhradiť hodnotu nevloženej časti vecného vkladu v peniazoch, ktorý rozsudkom č. k. 49 Cb 30/2001-369 z 30. júla 2008 v znení opravného uznesenia č. k. 49 Cb 30/2001-382 z 29. septembra 2008 zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke 7 260 000 Sk s prísł.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta, že k porušeniu označených práv došlo postupom najvyššieho súdu, ktorý na základe odvolania žalovaného prvostupňový rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Zmenu napadnutého rozsudku najvyšší súd odôvodnil premlčaním nároku žalobcu (sťažovateľky), ku ktorému „došlo v roku 1995 t. j. v čase podania žaloby bolo právo žalobcu premlčané“.

2. Sťažovateľka tvrdí, že «Najvyšší súd Slovenskej republiky nesprávne právne posúdil

a) jednak vzťah, ktorý vznikol medzi Žalobcom a S. B., š. p. B. titulom zmluvy – Zmluvy o nepeňažitom vklade a odovzdaní vecí do vlastníctva akciovej spoločnosti S., uzavretá dňa 22. 3. 1991... a

b) v dôsledku toho (opätovne a nesprávne) aj začiatok plynutia premlčacej doby...

Máme za to, že Najvyšší súd sa... nevyporiadal riadne a najmä vôbec nie presvedčivo s odôvodnením začatia plynutia premlčacej doby „odo dňa, keď k plneniu došlo“, t. j. s ustálením začatia plynutia premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka – v prípade, že by sme sa stotožnili s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je nárok Žalobcu objektívne nevymožiteľný od počiatku, čo je v právnom štáte neprípustné a je mu odopreté právo na súdnu ochranu jeho vlastníckeho práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ďalej vôbec nevysporiadal... s predmetom (meritom) sporu a podľa nášho názoru ani o základe žaloby vôbec nepojednával – žalobca totiž žaloval o uloženie povinnosti uhradiť hodnotu nevloženej časti vecného vkladu

v peniazoch – s uvedeným sa však Najvyšší súd Slovenskej republiky absolútne nevysporiadal.

Závery Najvyššieho súdu napadnuté sťažnosťou – najmä pokiaľ ide o stanovenie začatia plynutia premlčacej lehoty a/alebo neaplikovania námietky premlčania v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. v rozpore s dobrými mravmi (na rozpor so zásadami poctivého obchodného styku, resp. s dobrými mravmi vo všeobecnosti má súd prihliadať ex offio rovnako ako na absolútnu neplatnosť), sú podľa nášho názoru jednoznačne arbitrárne, a tým aj ústavne neudržateľné.

Druhostupňový Rozsudok nie je v jeho časti týkajúcej sa stanovenia začatia plynutia premlčacej lehoty a/alebo neaplikovania námietky premlčania v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. v rozpore s dobrými mravmi, náležite zdôvodnený, a tým nespĺňa ani požiadavky kladené na spravodlivý súdny proces...».

3. Podľa právneho názoru sťažovateľky je „*druhostupňový rozsudok arbitrárny, čím bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru*“. Vychádzajúc z tejto premisy sťažovateľka vyvodila záver o právomoci ústavného súdu prerokovať jej sťažnosť (na podporu svojho záveru príkladmo uviedla konania vedené ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom najvyššieho súdu, zrušil tento rozsudok, vrátil vec na ďalšie konanie a priznal jej trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že v danom prípade sťažovateľka nevyčerpala všetky prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje. Týmto opravným prostriedkom je dovolanie proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu, a to v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku („dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej“), keďže napádaným rozhodnutím najvyšší (odvolací) súd zmenil prvostupňové rozhodnutie.

Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Aj podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02).

Ako to vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné dovolanie (§ 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky má najvyšší súd ako súd dovolací, čím bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Z uvedených dôvodov bola preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania uznesením ako neprípustná odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2009